Κυριακή Ζ΄Λουκά: «ΘΕΟΣ ΕΓΓΙΖΩΝ ΕΓΩ ΕΙΜΙ» [Ιερεμ. 23, 23] (π. Αθανάσιος Μυτιληναίος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 6 Νοεμβρίου, 2020

[Λουκά 8, 41-56]

Απομαγνητοφωνημένη ομιλία που εκφωνήθηκε στην Ιερά Μονή Κομνηνείου Λαρίσης στις 9-11-1986

Η σημερινή ευαγγελική περικοπή, αγαπητοί μου, μας διηγείται πώς ο Κύριος ανέστησε την θυγατέρα του Ιαείρου. Ενώ όμως ο Κύριος πήγαινε προς το σπίτι του Ιαείρου, συνέβη ένα άλλο θαυμαστό περιστατικό, που ήταν η θεραπεία μιας αιμορροούσης γυναικός.

Η γυναίκα αυτή ήταν άρρωστη από δώδεκα χρόνια· και ξόδεψε όλη της την περιουσία στους γιατρούς, χωρίς όμως θεραπεία. Και τώρα έρχεται και εγγίζει το κράσπεδο του ιματίου του Κυρίου μας, σε μια στιγμή που ο όχλος που Τον συνόδευε, κυριολεκτικά Τον συνέθλιβε. Και τότε ο Κύριος σταμάτησε και είπε: «***Τίς ὁ ἁψάμενός μου***;». «*Ποιος είναι εκείνος ο οποίος με άγγιξε;*» Και στη διαμαρτυρία των μαθητών ότι : «*Κύριε, ο όχλος εδώ σε συνθλίβει, σε συμπνίγει, σε συνέχει· ερωτάς ποιος είναι εκείνος που σε άγγιξε;*». Και ο Κύριος επέμενε: «***ἥψατό μού τις*** *(: Κάποιος με άγγιξε)·* ***ἐγὼ γὰρ ἔγνων δύναμιν ἐξελθοῦσαν ἀπ᾽ ἐμοῦ***». «*Γιατί εγώ*», λέγει, «*κατάλαβα γνωρίζω από μένα έφυγε κάποια δύναμις*».

Αυτά τα λόγια του Κυρίου μας, αγαπητοί μου, δίδουν **μία ωραιότατη εικόνα του πώς ο άνθρωπος εγγίζει τον Θεό και πώς ο Θεός εγγίζει τον άνθρωπο, για να του δώσει τα αγαθά Του**. Είναι δηλαδή **ένα αμοιβαίο άγγιγμα.** Πράγματι, είναι δυνατόν ο Θεός να εγγίζει τα δημιουργήματά Του και τον άνθρωπο; Είναι αυτό δυνατόν; Δηλαδή ο άπειρος Θεός, το τέλειο Πνεύμα, είναι δυνατό να εγγίζει τα δημιουργήματά Του; Και τον βρωμερό άνθρωπο; **Είναι αλήθεια ότι τόσο πολύ**

έχασε ο άνθρωπος από τον οπτικό του ορίζοντα τον Θεό, ώστε φθάνει να τοποθετεί τον Θεό στον ουρανό, ψυχρό και αδιάφορο έναντι ολόκληρης της Δημιουργίας. Δεν έχουμε παρά να θυμηθούμε εκείνη τη φιλοσοφική θέση του *Ντεϊσμού –Deismus-* η οποία θέλει τον Θεό, Δημιουργό μεν, αλλά αδιάφορο έναντι της δημιουργίας την οποία δημιούργησε. «*Ο Θεός έβαλε τους νόμους»,* έτσι λέγει αυτή η φιλοσοφική θεωρία, «*και αυτοί ρυθμίζουν τα πάντα μέσα στον κόσμο*». Δηλαδή μοιάζει, λέγει, η δημιουργία, με ένα μεγάλο ρολόι που το χόρδισε ο Θεός και τώρα πλέον δουλεύει μόνο του το ρολόι αυτό, η δημιουργία αυτή, ενώ ο Θεός μένει αδιάφορος και ψυχρός έναντι των όσων δημιούργησε. Και τούτο για να διασώσει αυτή η φιλοσοφική θέση τη μεγαλοπρέπεια, τη μεγαλειότητα του Θεού.

Αλλά να όμως που **ο ίδιος ο Θεός έρχεται να διαψεύσει** αυτές τις ανθρώπινες θέσεις και να βεβαιώσει ο ίδιος δια του προφήτου Ιερεμίου 23, 23: **«*Θεὸς ἐ γγίζων ἐγώ εἰμι, λέγει Κύριος, καὶ οὐχὶ Θεὸς πόῤῥωθεν*»**. «*Εγώ»,* λέγει, «*είμαι Θεός που πλησιάζω, που εγγίζω. Δεν είμαι Θεός που στέκομαι από μακριά, Θεός πόρρωθεν*». **Είναι μία απάντηση σε αυτή τη θέση του Ντεϊσμού, αλλά και γενικότερα στον καθένα που θα πίστευε ότι ο Θεός στέκεται μακριά και δεν είναι δυνατόν να ξεπέφτει από τη μεγαλοπρέπειά Του, να προσεγγίζει την υλική δημιουργία και εμάς προπαντός τους ανθρώπους που είμαστε… σκουλήκια.**

Πώς όμως ο Θεός εγγίζει τη Δημιουργία Του; **Με τις άκτιστες ενέργειές Του**. Όπως είναι η άκτιστη ενέργεια **της αγάπης Του**, όπως είναι η άκτιστη ενέργεια **της προνοίας Του**, όπως είναι η άκτιστη ενέργεια **της διακυβέρνησεώς Του**, όπως είναι τόσες άκτιστες ενέργειές Του, οι οποίες -άκτιστες, σας το ξαναλέγω- οι οποίες **κυβερνούν τον κόσμο, συντηρούν τον κόσμο, συνέχουν τον κόσμο** και έτσι ο Θεός προσεγγίζει τη Δημιουργία Του δια των ακτίστων Του ενεργειών.

Ο Θεός βέβαια δεν έκανε τους φυσικούς νόμους, ώστε να ρυθμίζουν αυτοί την κίνηση και τη συντήρηση του παντός. Πίσω από τους φυσικούς νόμους στέκεται ο Θεός. Για να το καταλάβουμε αυτό, ασφαλώς ορίζει για τη γέννηση ενός ανθρώπου καινούριου, ορίζει τους γονείς του. Θέλει ο Θεός να συντελέσουν οι άνθρωποι για τη γέννηση ενός ανθρώπου. Και ο Θεός στέκεται τρόπον τινά πιο πέρα, όταν οι άνθρωποι ρυθμίζουν τα της δημιουργίας ενός καινούριου ανθρώπου. Ποιος σας είπε ότι ο Θεός είναι πιο πέρα; Ο Θεός είναι **ακριβώς πίσω από τους γονείς.** Ακριβώς πίσω από τους γονείς. **Και ρυθμίζει τα πάντα για τη δημιουργία ενός ανθρώπου**.

Θέλετε να δείτε κάτι πιο καταπληκτικό; Λέγει η Σοφία Σειράχ ότι «*Εγώ η Σοφία (δηλαδή ο Ενυπόστατος Λόγος), Εγώ που δημιούργησα τα πάντα,* ***Εγώ βρίσκομαι μέσα στη μήτρα της κάθε μάνας, μαζί με εκείνον που θα δημιουργηθεί*** ». Φτάνει εκεί; Και μιλάμε για φυσικούς νόμους; Ναι. **Έκανε ο Θεός τους φυσικούς**

και τους βιολογικούς νόμους, αλλά ο Θεός είναι μέσα στους φυσικούς και τους βιολογικούς νόμους. Ο Θεός είναι πανταχού παρών και τα πάντα πληρών. Ο Θεός γνωρίζει τα πάντα. Δεν ξεφεύγει τίποτα από τη γνώση Του. Και τίποτα δεν διαφεύγει από την αγάπη Του . Ένα σπουργίτι δεν χάνει τη ζωή του, χωρίς να το γνωρίζει αυτό ο Θεός.

Γι' αυτό, πάρα πολύ ωραία ψάλλει ο ψαλμωδός και λέει στον 138 Ψαλμό:**«*Ποῦ πορευθῶ ἀπὸ τοῦ πνεύματός σου καὶ ἀπὸ τοῦ προσώπου σου ποῦ φύγω;*** (: *Πού μπορώ να πάω; Πού μπορώ να ξεφύγω από το βλέμμα σου, από το μάτι Σου, από την παρουσία Σου;*). ***ἐὰν ἀναβῶ εἰς τὸν οὐρανόν, σὺ ἐκεῖ εἶ*** *(:«εάν ανέβω»*, λέγει, «*στον ουρανό, εκεί είσαι Εσύ»)*, ***ἐὰν καταβῶ εἰς τὸν ᾅδην, πάρει*** (: *εάν υποτεθεί ότι κατεβαίνω στον άδη, και εκεί ακόμη είσαι παρών).**ἐὰν ἀναλάβοιμι τὰς πτέρυγάς μου κατ᾽ ὄρθρον*** *(: εάν υποτεθεί ότι είμαι ένα πουλί και πάρω τα φτερά μου και πετάξω ανατολικά*) ***καὶ κατασκηνώσω εἰς τὰ ἔσχατα τῆς θαλάσσης****(:και φθάσω δυτικά, εκεί που τελειώνει η έσχατη θάλασσα-* που είναι η Μεσόγειος Θάλασσα*)* ***καὶ γὰρ ἐκεῖ ἡ χείρ σου ὁδηγήσει με, καὶ καθέξει με ἡ δεξιά σου****(:ακόμα και εκεί θα με οδηγήσει το χέρι Σου, και το δεξί Σου χέρι θα με κρατάει σφικτά)*».** **Παντού ο Θεός, παντού η αγάπη του Θεού, παντού η πρόνοια του Θεού**. *Θεός ἐγγίζων*. Πραγματικά ***Θεός ἐγγίζων***.

Αλλά το καταπληκτικότερο από όλα, αγαπητοί μου, είναι ότι **αυτή η προσέγγιση δεν περιορίζεται μόνο δια των ακτίστων ενεργειών αλλά και με την Ενανθρώπηση Αυτού του ίδιου του Δημιουργού.** Όταν έλεγε «*Ἐγώ Θεός ἐγγίζων*», το έλεγε κατά κυριολεξία. Ότι *«δεν εγγίζω Εγώ, το άπειρο Πνεύμα την ύλη και τα πνεύματα εκείνα που βεβαίως είναι τόσο μακριά από Εμένα, που είναι το τέλειο και άπειρο Πνεύμα, δεν τα εγγίζω μόνο δια των ακτίστων μου ενεργειών, όπως σας είπα, αλλά τώρα έρχομαι να γίνω Εγώ ο Ίδιος, άνθρωπος, να μπω μέσα στη Δημιουργία μου κατ' αισθητόν τρόπο, να φορέσω τη Δημιουργία μου, να αποτελέσει αυτή το ένδυμά μου. Και διαλέγω τον άνθρωπο να ντυθώ. Κι έτσι να ζήσω μέσα στην ίδια μου τη Δημιουργία*!».

Και αφού το κάνει αυτό με την Ενανθρώπηση ο Υιός του Θεού, Αυτός που μας δημιούργησε, έρχεται τώρα, αγαπητοί μου, και αφήνει τους ανθρώπους, όχι να Τον εγγίζουν, αλλά να Τον συνθλίβουν και να Τον συνέχουν. Αυτό είναι το καταπληκτικό. Εγγίζει και εγγίζεται. **Περιβάλλεται την ανθρώπινη φύση ο όλος Θεός. Για να μπορούμε να εγγίζουμε τον όλο Θεό** . Και θέλει να εγγίζουμε την ανθρώπινή Του φύση ο όλος Θεός. Για να μπορούμε να εγγίζουμε τον όλο Θεό. Και θέλει να εγγίζουμε την ανθρώπινή Του φύση, **για να αντλούμε από Αυτόν χάριτες**. Ο ίδιος είπε: **«*Ἐγὼ γὰρ ἔγνων δύναμιν ἐξελθοῦσαν ἀπ᾽ ἐμοῦ*».** «*Εγώ γνωρίζω· δύναμη έφυγε από μένα*». Και βεβαίως ομιλεί με έναν τρόπο λίγο αυστηρό. «*Ποιος με ήγγισε;*» Όχι για τίποτε άλλο, αλλά γιατί **ήθελε να αναδείξει και να επαινέσει εκείνη την αιμορροούσα γυναίκα που Τον ήγγισε.** Και της λέγει:

«***Θάρσει, θύγατερ*** *(: Πάρε θάρρος, παιδί μου, πάρε θάρρος, η πίστις σου σε έχει σώσει*». **Το ότι πίστεψες ότι εγγίζεις Αυτόν του Δημιουργό, ακριβώς αυτό σε έχει σώσει.** Έχεις αποσπάσει ακριβώς αυτό το σημείο επαφής, δια του οποίου δέχτηκες τη χάρη να γίνεις καλά, δέχτηκες την ευεργεσία.

Και το ακόμη πιο καταπληκτικό είναι ότι αυτή η γυναίκα δεν ήγγισε του Κύριο, αλλά ήγγισε αυτό το κράσπεδο του ιματίου του Κυρίου· που σημαίνει ότι ο Θεός εγγίζει όχι μόνο τους ανθρώπους, αλλά ολόκληρη τη Δημιουργία Του. Και συνεπώς μπορούμε να έχουμε με τον τρόπο αυτόν και τα λεγόμενα «*αγιασμένα αντικείμενα*» από τα οποία αντλούμε τη δύναμη και τη χάρη του Χριστού. Έτσι έχουμε τα λείψανα των αγίων, που ενώθηκαν με τον Θεό. Και τώρα αυτά δεν είναι παρά *τα κράσπεδα του ιματίου του Ιησού*. Οι εικόνες δεν είναι παρά τα κράσπεδα του ιματίου του Ιησού. **Και με άλλους χίλιους τρόπους κατά μυστηριακό τρόπο δεχόμαστε τη χάρη. Διαμέσου του ελαίου, του μυστηρίου του Ευχελαίου. Διαμέσου του Βαπτίσματος, δηλαδή διαμέσου του νερού. Διαμέσου του επιτραχηλίου, δηλαδή την άφεση των αμαρτιών, στο μυστήριο της Ιεράς Εξομολογήσεως. Διαμέσου του Τιμίου Σταυρού που μπορούμε να φορούμε** κ.ο.κ. Αντλούμε τη δύναμη και τη χάρη του Θεού.

Εντούτοις, ενώ ο όχλος συνθλίβει, ο Κύριος σταματά στο απλό άγγιγμα της αιμορροούσης γυναικός. Περίεργο! Αντιφατικό για μια στιγμή, στην ενέργεια: «*Κύριε, σε συνθλίβει ο κόσμος και εσύ λες: Ποιος με ήγγισε;*». Ναι. Αυτό σήμαινε ότι αυτό το άγγιγμα της αιμορροούσης **είχε προϋποθέσεις**. Ποιες λοιπόν είναι αυτές οι προϋποθέσεις; Μια βασική προϋπόθεση είναι **η πίστις**. Τι είπε ο Κύριος στην αιμορροούσα γυναίκα; **«*Θάρσει, θύγατερ, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε· πορεύου εἰς εἰρήνην*»**. Α, *η πίστις σου*. Α, αυτό λοιπόν αποτελεί την **προϋπόθεση προσεγγίσεως και εγγίσεως**. Ναι. Είναι **η πίστις στον θεανθρώπινο πρόσωπο του Ιησού Χριστού.**

Το ίδιο συμβαίνει και με τον Τίμιο Σταυρό. Όλοι βέβαια τον Τίμιο Σταυρό τον χρησιμοποιούν. Θέλετε; Ακόμη και οι μάγοι. Θέλετε; Ακόμη και οι μάγοι! Αλλά**δεν ενεργεί παρά μόνο σε όσους πιστεύουν. Μόνο σε αυτούς ενεργεί η χάρις του Τιμίου Σταυρού.** Έτσι έχουμε ένα άγγιγμα και υλικό και πνευματικό. Δεν είναι αρκετό να πω «*θα εγγίσω την εικόνα, τον Σταυρό, το κράσπεδο του Κυρίου*». Πρέπει να πιστεύω αυτό που θα εγγίσω. Είναι η πίστις.**Έτσι έχω το άγγιγμα στο υλικό στοιχείο και έχω την πίστη που είναι στον πνευματικό χώρο**.

Για ένα λαό όμως **που πιστεύει**, ο Θεός είναι ***ἐγγίζων*** ακόμη. Για έναν λαό που πιστεύει. Ναι. Γράφει ο Μωυσής εκείνα τα πολύ- πολύ μεγάλα λόγια στο Δευτερονόμιο, 4,7 ότι: ***«ποῖον ἔθνος μέγα, ᾧ ἐστιν αὐτῷ Θεὸς ἐγγίζων αὐτοῖς, ὡς Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐν πᾶσιν, οἷς ἐὰν αὐτὸν ἐπικαλεσώμεθα;».*** «*Ποιος είναι εκείνος ο μεγάλος, ο παμμέγιστος λαός*

που είναι ο Θεός Του που τον εγγίζει; Ο δικός μας ο Θεός είναι ο Θεός Εκείνος που εγγίζει εμάς, είναι πολύ κοντά μας». **Γι' αυτό, ό,τι Του ζητήσουμε, σε ό,τι Του επικαλεστούμε, μας το δίδει.**

Ώστε λοιπόν ο Κύριος είναι πολύ κοντά σε έναν λαό. Στον λαό του Ισραήλ, τότε. Αλλά **και στον δικό μας τον λαό είναι πολύ κοντά ο Κύριος. Αλλά εμείς όμως, εμείς οι Έλληνες, ο λαός μας αυτήν την ιστορική στιγμή, όπως υπήρξαν κι άλλες ιστορικές στιγμές, εμείς είμεθα σε μία κατάσταση αποστασίας. Και αυτή η κατάσταση της αποστασίας υπερβάλλει κάθε προηγούμενη ιστορική στιγμή. Αυτό είναι η τραγικότητά μας.** Έχουμε Θεό εγγίζοντα και απέχουμε από τον Θεό. Εκείνος μας φτάνει κι εμείς φεύγομε... Όπως και ο Ισραήλ είχε τον Θεό, τον ίδιο Θεό, ο ίδιος Θεός είναι, εγγίζει, κι εκείνος ο λαός φεύγει... Αγαπητοί μου, γεωγραφικά είμαστε ένας μικρός λαός, όπως και οι Εβραίοι ήταν μικρός λαός. Ποτέ ο Θεός τους Εβραίους δεν τους έκανε αυτοκρατορία. Όπως έκανε και επέτρεψε να γίνουν άλλοι λαοί. Ποτέ. Γεωγραφικά πάντοτε ήταν ένας μικρός λαός. Κι όμως βλέπετε πώς εδώ αποκαλείται ο λαός αυτός; «*Μέγας. Έθνος μέγα*». **Πού είναι αυτή η μεγαλοσύνη; Η μεγαλοσύνη του λαού εκείνου, όπως και η δική μας μεγαλοσύνη, είναι στον εγγίζοντα Θεό. Εκεί είναι η μεγαλοσύνη μας, όπως και η μεγαλοσύνη τους.**

Οι άλλοι λαοί μεγαλουργούν δια του πολιτισμού, που είναι στηριγμένος επάνω στον ανθρώπινο λόγο, και που όπως είδαμε, μέσα στην ιστορική πορεία, ο πολιτισμός τελικά οδηγεί τον άνθρωπο σε ένα αδιέξοδο. Ενώ ο λαός μας, για να μεγαλουργήσει να φανεί μεγάλος, έστω κι αν γεωγραφικά είναι μικρός, θα πρέπει να μένει στην πίστη του Χριστού. Στηριγμένος όχι στον ανθρώπινο λόγο, αλλά στον θείο λόγο. Τότε εκείνο που θα ζητούσαμε στον Θεό, θα μας το έδινε. Ό,τι Του ζητούσαμε, θα μας το έδινε. Ουσιαστικά, θα είμαστε μεγάλος λαός, γιατί; Γιατί έχουμε Θεόν εγγίζοντα.

Έχομε όμως και τις δοκιμασίες σαν λαός. Και τότε ο Κύριος είναι εγγίζων; Όταν έχουμε τις ποικίλες δοκιμασίες που περνούμε; Ναι. Διότι, όπως λέγει το βιβλίο της Ιουδήθ, 8,27 που δεν είναι παρά ένα βιβλίο μιας εθνικής περιπέτειας, συναρπαστικότατο δε βιβλίο, λέει: «***εἰς νουθέτησιν μαστιγοῖ Κύριος τοὺς ἐγγίζοντας αὐτῷ***». *Όταν εγγίζουν οι άνθρωποι τον Κύριο,* **επειδή είναι ατελείς και ακάθαρτοι***, είναι λίγο παρήκουα παιδιά* -να το πω έτσι- *ο Θεός,* **με δοκιμασία***, με μαστίγιο, μαστιγώνει τον λαό εκείνον* ***τον οποίο θέλει να τον νουθετήσει και να τον βοηθήσει***. Αλλά και σαν άτομα ακόμη, ο Θεός είναι Εκείνος ο Οποίος προσεγγίζει δια της παιδαγωγίας. **Προσεγγίζει δια της παιδαγωγίας**.

Γράφει ο Απόστολος Παύλος στην προς Εβραίους επιστολήν ότι: «***Θεός ὑμῖν ὡς***

υἱοῖς διαλέγεται *(: σαν παιδιά Του μιλάει σε σας)·* ***υἱέ μου, μὴ ὀλιγώρει παιδείας Κυρίου, μηδὲ ἐκλύου ὑπ' αὐτοῦ ἐλεγχόμενος*** *(: Παιδί μου, μην αποκάμεις όταν ελέγχεσαι από τον Θεό, ούτε να ολιγωρείς, να αμελείς την παιδεία την οποία σου δίδει ο Κύριος)****. Ὃν γὰρ ἀγαπᾷ Κύριος παιδεύει*** *(: όποιον αγαπά ο Κύριος, τον παιδαγωγεί)****, μαστιγοῖ δὲ πάντα υἱὸν ὃν παραδέχεται*** *(: και μαστιγώνει κάθε παιδί Του, που το δέχεται δικό Του παιδί)****. Εἰ παιδείαν ὑπομένετε, ὡς υἱοῖς ὑμῖν προσφέρεται ὁ Θεός****(:εάν υπομένετε,* λέει, *παιδείαν,* παιδαγωγίαν, *σαν παιδιά Του σας προσφέρεται ο Θεός)****· τίς γάρ ἐστιν υἱὸς ὃν οὐ παιδεύει πατήρ; Εἰ δὲ χωρίς ἐστε παιδείας, ἧς μέτοχοι γεγόνασι πάντες, ἄρα νόθοι ἐστὲ καὶ οὐχ υἱοί****(: εάν όμως μένετε χωρίς παιδαγωγία, στην οποία μέτοχοι βρέθηκαν όλοι οι δίκαιοι και όλοι οι άγιοι, τότε είσαστε νόθοι και δεν είσαστε παιδιά του Θεού) (Γιατί μας παιδαγωγεί;). Ο Θεός μας παιδαγωγεί,* λέγει, «***ἐπὶ τὸ συμφέρον, εἰς τὸ μεταλαβεῖν τῆς ἁγιότητος αὐτοῦ».*** *Για να γίνομε μέτοχοι της αγιότητος του Θεού.*

Αλλά ακόμη, αγαπητοί μου, έχουμε και ένα άγγιγμα του Θεού, εγγίζει τις ανθρώπινες καρδιές. Κι αυτές, εγγιζόμενες από τον Θεό, πυρπολούνται. Και «***αὕτη ἡ ἀλλοίωσις τῆς δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου***.», λέγει ο Ψαλμωδός στον 76^{ο} Ψαλμό. Ναι. Ο Κύριος άγγιξε τις καρδιές των δύο προς Εμμαούς, μετά την Ανάστασή Του, όταν τους συνοδεύει και ως το χωριό τους. Και όταν ο Κύριος εξαφανίζεται, λέγουν ανάμεσά τους: «*Όσην ώρα μας μιλούσε, πώς οι καρδιές μας εκαίοντο και επυρπολούντο;*».

Ναι. Έτσι βλέπομε **τόσες επιστροφές και τόσες μεταστροφές των ανθρώπων**. Γιατί άραγε; Αφήνουν τον δρόμο της αμαρτίας και γυρίζουν πίσω. Τι έγινε; Και είμαστε όλοι μάρτυρες, όταν έχουμε μάτια να βλέπουμε αυτών των επιστροφών και των μεταστροφών. Τι έγινε; **Το άγγιγμα της δεξιάς του Υψίστου στην καρδιά του ανθρώπου που την αλλοιώνει**. Τι έκανε τον ένα ληστή, ενώ και οι δυο εβλασφήμουν τον Κύριον επί του Σταυρού, τι έκανε τον έναν ληστή να πυρποληθεί και να ομολογήσει την πίστη του στον Κύριο; Και όχι μόνο αυτό, αλλά **και να θεολογήσει**. «***Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου»***. Γεμάτα από θεολογία λόγια. Ποια βασιλεία; Τον σταυρώνουν οι άρχοντες ως έσχατον ληστήν τον Κύριον, κακούργον, ως *αντιποιήσαντα αρχήν*. Έκανε τον εαυτό Του Θεό. Και όμως λέγει ο ληστής: «*Όταν θα έλθεις στη βασιλεία Σου, θυμήσου με*». Λόγια γεμάτα θεολογία. Τι έκανε τον ληστήν, αγαπητοί μου, να νιώσει αλλαγή μέσα του και να την ομολογήσει; **Αυτό το άγγιγμα, αυτό το άγγιγμα στην καρδιά**...

Τι έκανε τον Παύλο προ της Δαμασκού να αλλάξει πορεία, όταν με μένος πηγαίνει να συλλάβει τους Χριστιανούς της πόλεως αυτής; Τι άλλο, παρά ο Χριστός. Εμφανίζεται και εγγίζει τον Παύλο. Τι έκανε τον Μέγα Αντώνιο, όταν άκουσε εκείνη την ευαγγελική περικοπή περί του πλουσίου νεανίσκου, που εκείνος μεν έφυγε «*σκυθρωπάζων*», γιατί δεν είχε όρεξη να δώσει την περιουσία του και να ακολουθήσει τον Κύριο· αλλά ο Μέγας Αντώνιος, όταν άκουσε την περικοπή αυτή...

δεκαοκτώ χρονών παιδί ήταν, τόσο συγκλονίστηκε, ώστε τα πάντα έφυγε και πήγε και έγινε ασκητής. Τι έκανε τον ιερό Αυγουστίνο να επιστρέψει; Και τόσους και τόσους και τόσους, **παρά αυτό το άγγιγμα στην καρδιά που κάνει Αυτός ο Θεός Λόγος και τότε τα πάντα αλλάζουν, τα πάντα πυρπολούνται…**

Αγαπητοί μου, γράφει ο άγιος Ιάκωβος ο Αδελφόθεος: «***Ἐγγίσατε τῷ Θεῷ, καὶ ἐγγίσει ὑμῖν***». «*Εγγίσατε*», λέει, «*εις τον Θεόν και θα σας εγγίσει κι Εκείνος*». Είναι αυτό **το αμοιβαίο άγγιγμα**. Ένα μόνο να προσέχουμε. **Να μην εγγίζομε μόνο με τα λόγια αλλά με την καρδιά** . Είναι εκείνο που παραπονείται ο Κύριος στον Ησαΐα 29, 13 όταν λέγει: «***ἐγγίζει μοι ὁ λαὸς οὗτος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ*** *(: Με εγγίζει αυτός ο λαός μόνο με το στόμα του. Όχι με την καρδιά του. Μόνο με το στόμα του)*». Και **όταν με την καρδιά μας εγγίζομε τον Κύριο, τότε γρήγορα θα νιώσουμε ότι ο Κύριος είναι παρών, είναι παντού, είναι γύρω μας, είναι μέσα μας. Τότε θα έχουμε και ένα αίσθημα ασφαλείας· γιατί αυτό το αίσθημα το στερείται ο σύγχρονος κόσμος** . Έχει αυτό το αίσθημα της ανασφάλειας, γιατί ο κόσμος δεν εγγίζει τον Θεό. Η αιμορροούσα γυναίκα, αγαπητοί, άγγιξε τον Κύριο **με πίστη** και σώθηκε. **Αν Τον εγγίσουμε κι εμείς με πίστη και υπακοή, θα σωθούμε**.

ΠΗΓΕΣ:

- http://www.theognosia.gr/el/kyriakodromio (απομαγνητοφωνημένες ομιλίες μακαριστού γέροντος Αθανασίου Μυτιληναίου **δια χειρός του αξιοτίμου κυρίου Αθανασίου Κ**.)
- http://www.arnion.gr/mp3/omilies/p_athanasios/omiliai_kyriakvn/omiliai_kyriakvn_339.mp3

(Μεταφορά της απομαγνητοφωνημένης ομιλίας σε ηλεκτρονικό κείμενο και επιμέλεια: Ελένη Λιναρδάκη, φιλόλογος)